

هاوسەرگیری له گهل چاوهروانیدا

ئنا: عهزعهز

ئه نفال ههز بۆ ئه وه نه بوو بیا بانه كان تیر بکات، ههز بۆ ئه وه نه بوو کانیه كان وشک بکات بۆ ئه وهی بالنده كان بمرن، ئه نفال زۆر هۆشمه ندانه بوو، نوێگهز بوو، داهینهز بوو له وهی به چه ندين شیواز مرۆقه كانی ده کوشت، له توانای مرۆقیك به هیز تر بوو، بگره کۆی توانای مرۆقیه تیشی له چنگا ونکردبوو، ئه وه نیه ته نیایی زه وییه لمییه کانیشی نه هیشت به مرۆقه، ئه وه نیه هه رچی سه گی ره شی میلله ته ئیسلامیه كان هه بوو تیر بوون له مرۆقه، ئه نفال داهینه ره، داهینه نیکی تری ئه نفال جیا کردنه وهی رۆحی مرۆقه كانه له یه کتری، پیدانی چاوهروانیه هه تا مه رگ رۆچوون به ژیا نی (مریه م و گوله باخ) دا.

یه کیك له و مرۆقانه ی ئه نفال ژیا نی هاوسه رگیریشی پی ره وا نه بی نی و بۆه می شه ته نیای کرد (مریه م صالح) ی ته مه ن (٤٥) ساله، ئه م (مریه مه) دو مانگ به ر له شالاره كانی ئه نفال ئه لقه ی ده ستگیرانی له ده ست کردبوو، به لام هه نگاره كانی ئه نفال له هه نگاره كانی خیزانداری دوور مه ودا تر بوون و نه یه هیشت وه کو خیزان و وه کو دایک بژی و هاوسه ره که ی لیجیا کرده وه.

مریم تا ئەم کاتە خۆی بە دەستگیراندار دەزانی و نەیتوانیوه ئەلقەیی دەزگیرانداریه‌که‌ی له‌ده‌ست لابه‌ری.

ئەم مڕۆڤه‌ ده‌ستگیرانداره‌ ره‌شپۆشه‌ ئیستا له‌ خانویه‌کی قویری نزمدا له‌گه‌ڵ دووبراو باوکه‌ پیره‌که‌یدا ژیان ئەگوزهرینیت، له‌گه‌ڵ یه‌که‌م بینیندا هه‌موو ئەو بی‌ ریزیه‌کانی ده‌خوینیتوه‌ که‌ ژیان بی‌رانبه‌ری کردوونی، که‌م مڕۆڤه‌ هه‌یه‌ هینده‌ی ئەم گریا بی‌ت، که‌م مڕۆڤه‌ هه‌یه‌ به‌رگه‌ی ئەوه‌نده‌ چاوه‌روانی گرتیبت، ژيانی ئیسته‌ی مریم له‌خوار ناستی هه‌ژاریه‌ویه‌، جگه‌ له‌وه‌ی براکانی به‌ کریکاری ده‌ستیان ده‌که‌ویت هه‌یج سه‌رچاوه‌یه‌کی داها‌تی نییه‌.

ئسته‌ مریم به‌چاوی پر فرمیسی بی‌ هیوایی و پوخساری پر نه‌هامه‌تی ده‌نگی‌کی گۆراوه‌وه‌ باسی ئەنفال ده‌کات و ده‌لی "که‌سوکارم زۆربه‌ی ئەنفالکراوه‌ ، له‌ناو هه‌موویاندا (ده‌زگیرانه‌که‌م) که‌ نامۆزاشم بوو هه‌تا ماوم شیوه‌یم له‌به‌ر چاواناچیت"، مریمه‌م باس له‌و دوو مانگه‌ ئەکات که‌ له‌گه‌ڵ ده‌زگیرانه‌که‌یدا بوو و ده‌لی "ئیمه‌ له‌کاتی ئەنفاله‌که‌دا له‌گوندی تیله‌کو بووین، ئەو کاتە وه‌ز زۆر خراپ بو شارو لادی هه‌مووی تیکچوو هاتوچۆ نه‌ماوو، ئیمه‌ هه‌ر له‌هه‌ولی ئەوه‌دا بووین چۆن جلی بوکینیم بو بینن و شای بکه‌ین".

چاوه‌روانیه‌که‌ی (مریم) له‌دوای ئەو دو مانگه‌ کۆتایی هات و چاوه‌روانیه‌کی ئەبه‌دی جیگه‌ی گرتوه‌، ئەو ده‌لی "دل‌مان زۆر خۆش بوو نه‌مانزانی ئەو کافره‌ خوا نه‌ناسانه‌ شاییمان لیده‌که‌ن به‌ ته‌عزی"، (مریمه‌م صالح) تا ئەم کاتە شوی نه‌کردوووه‌ ده‌لیت "من له‌وه‌ دل‌نیا بووم که‌ ده‌زگیرانه‌که‌م دیته‌وه‌و زه‌ماوه‌ند ده‌که‌ین، به‌لام ئەوا چهن سالی‌که‌ دل‌نیا بوومه‌ که‌ ئەو نه‌ماوه‌وه‌ بۆیه‌ به‌نیازی شوکردنیش نیم و به‌س ئەوه‌م ده‌ویت خۆم به‌رپۆه به‌رم"، ئەم ئافره‌ته‌ هه‌تا سالی ۲۰۰۳ له‌وه‌ دل‌نیا بوو که‌ ده‌ستگیرانه‌که‌ی ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌ و زه‌ماوه‌نده‌که‌یان ده‌که‌ن، به‌لام دوا‌ی دۆزینه‌وه‌ی گۆره‌ به‌کۆمه‌له‌کان ئەو چاوه‌روانیه‌شی نه‌هه‌یشت، دوا‌ی ئەو هه‌موو چاوه‌روانیه‌ و ئەو دنیا پر له‌ ته‌نیا ییه‌ی، داوا‌ی ئەم ژنه‌ ئەنفاله‌ له‌سیداره‌دانی تاوانبارانی ئەنفاله‌ به‌ کورده‌کانیشه‌وه‌ مریمه‌م ده‌لی "من ئیستا ته‌نها داوا‌ی له‌سیداره‌دانی تاوانباران ده‌که‌م و ئەمه‌ویت ئەو جاشه‌کوردانه‌ش له‌ سیداره‌ بدرین".

مریم بەتەنیا نیه ، دەیان ھاوشیۆەى مریم لەم ولاتەدا یەو بە چاوەروانى پۆژى زەماوەندیەوہ ژيانى لەمەرگ نزیکیۆتەوہ، (گولەباخ محمد علی) لەگوندی قایتەوہنى ناحیەى (قادرکەرەم) یەکیکی ترە لەو جوړه ژنانە، ئیستا لەگەل باوکیدا لە خانویەکی بچوکی لادیکیاندا دەژین گولەباخ ووتی "گەرە بە بچوک درابوم بەمالیک، چەند مانگیك پېش ئەنفال مالى دەستگیرانەکەم خویمان نامادە کردبوو بۆ زەماوەند و گواستنەوہى من، بەلام ئەنفال رېگري لیکردین و لەو کاتەوہ چاوەرپى هاتنەوہى دەستگیرانەکەم و ئەمتوانیوہ شو بەکەسى تر بکەم، ئیستاش داوی دلنیا بوون لەنەمانیان تەمەنى شوکردنم تێپەراندوہ دەمەویت ھەر خزمەتى باوکە پیرەکەم بکەم"، پاش ئەو چاوەروانیە و شو نەکردنەوہى گولەباخ دەلى "ئەو ماوہ زۆرەى کە من چاوەروانى دەستگیرانەکەم بووم روژیکم بە سالیك تێدەپەراند، چونکە چاوەروانیی ئینسان ئەکوژیت و بەلام لەبەر ئەوہى ئەمەلى گەراندنەوہى دەستگیرانەکەم ھەبوو بۆیە بەرگەى ژيانم دەگرت".

داواى گولەباخ دوورە لەخەونەکانى رابردوویەوہ بەلکو لەخەمى ئیستا و داھاتویدا یە و دەلى "دەمەویت تەنھا خانویەکمان بۆ بکەن و مەعاشەکەمان زیاتر بکەن، بۆ ئەوہى لەم ژيانە نەجامان بێت".